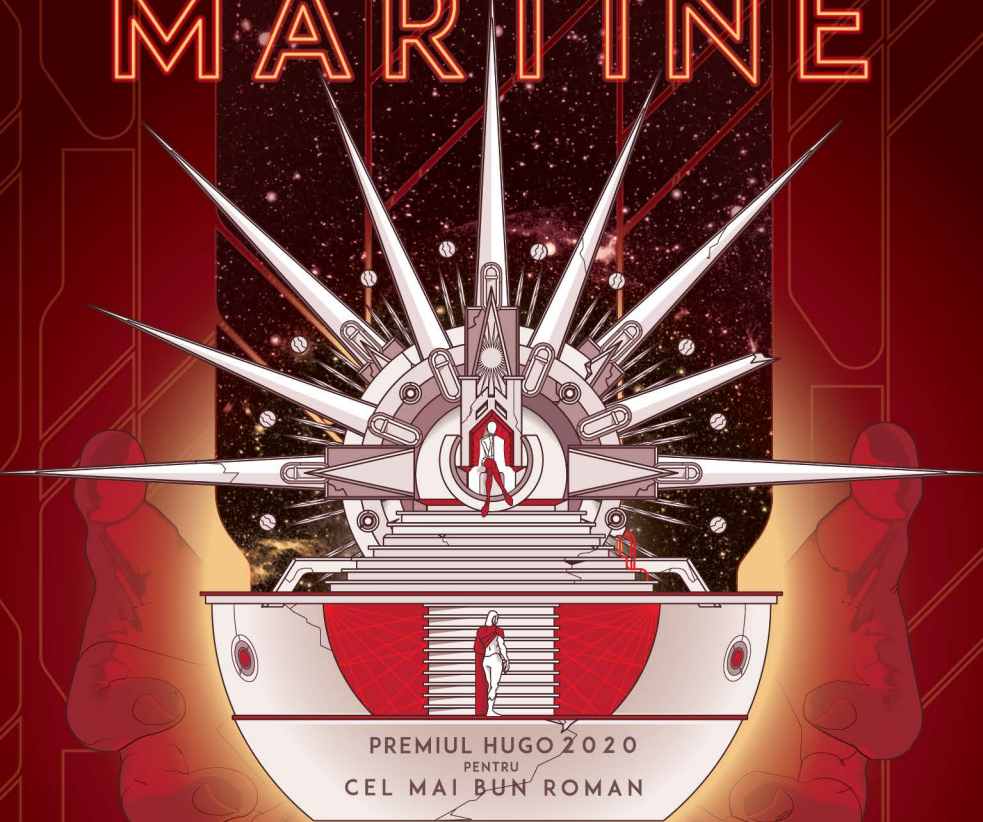

ARKADY MARTINE

PREMIUL HUGO 2020
PENTRU
CEL MAI BUN ROMAN

AMINTIREA IMPERIULUI

PRIMA CARTE DIN SERIA TEIXCALAAN

ARMADA

ARMADA MANIFEST

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care să călătorim
până la capătul universului! Luptători plini de curaj,
femei neînfricate, capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA. IMAGINATION UNLIMITED
POWERED BY **NEMIRA**

ARKADY
MARTINE

AMINTIREA
IMPERIULUI

PRIMA CARTE DIN SERIA TEIXCALAAN

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Alexandra TURCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Angela DUMITRICĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Arkady, Martine

Amintirea Imperiului / Arkady Martine ; trad. din lb. engleză:

Mihai-Dan Pavelescu. - București : Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1018-7

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111

Arkady Martine

A MEMORY CALLED EMPIRE

Copyright © 2019, by AnnaLinden Weller.

All rights reserved.

© Nemira, 2021

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1018-7

*Se dedică tuturor celor care s-au îndrăgostit vreodată
de o cultură ce o devora chiar pe a lor.
(Și lui Grigor Pahlavuni și Petros Getadarj, peste veacuri.)*

„Memoria noastră este o lume mai perfectă decât universul; ea îi readuce la viață pe cei ce nu mai există.“

Guy de Maupassant, *Sinucigașii*¹

„Nu aş fi ales viața cu Calipso în locul fumului din Constantinopol. Sunt absolut posedat de gândul la numeroasele surse de plăcere ce există peste tot acolo: mărimea și frumusețea bisericilor, lungimea colonadelor sale și a promenadelor, casele și toate celelalte lucruri ce ne îmbogățesc imaginea despre Constantinopol; întâlnirile prietenilor și conversațiile, și, cu adevărat cea mai de seamă dintre toate – vărsătura mea de aur, adică gura ta și florile ei...”

Nikephoros Ouranos, *doux* de Antiohia,
Epistole, 38

¹ În traducerea din limba franceză realizată de Dorina Mihaela Donea. (n. tr.)

PRELUDIU

Două-s lucrurile ce-n veci nu conțin în Teixcalaan: cartografierea hărților stelare și debarcările.

Iată tot spațiul teixcalaanli, înfățișat în holograma de deasupra mesei centrului de comandă din nava de război *Secerișul roșu al înălțării*, la cinci saltoți și două săptămâni de călătorie cu viteză subluminică de orașul-planetă care este capitala lui Teixcalaan. Nava e de acum pe punctul de a se întoarce și a reveni acasă. Holograma întruchipează ideea de serenitate a unui cartograf imperial: toate acele punctulețele ce scânteiază sunt sisteme planetare și toate ne aparțin. Scena aceasta – o căpităneasă ce privește reprezentarea holografică a Imperiului, dincolo de marginile cunoscute ale lumii – se tot multiplică: dacă alegi o graniță, dacă alegi o spiță a uriașei roți care este imaginea lui Teixcalaan despre sine, vei descoperi o sută de asemenea căpitănese, o sută de asemenea holograme. Și fiecare dintre căpitănesele acelea și-a condus trupele într-un sistem nou, purtând toate darurile otrăvite pe care le-a putut aduna: tratate comerciale și poezie, taxe și fângăduiala protecției, arme energetice cu țevi negre și vastele planuri arhitecturale ale unui nou palat guvernamental, construit în jurul inimii deschise a unui templu al Soarelui, care scapără multe raze. Fiecare dintre căpitănesele acelea o va face din nou, luând-o apoi de la capăt, iar și iar,

transformând încă un sistem într-un punctuleț scânteietor pe holograma unei noi hărți stelare.

Iată modul de-a dreptul spectaculos în care gheara civilizației se pogoară peste bezna dintre stele, o alinare pentru fiecare căpităneasă de navă când privește în vidul cosmic și speră să nu zărească nimic care s-o privească, la rândul său, de acolo. Aici, pe hărțile stelare, universul se clasifică în Imperiu și altceva, în lume și ne-lume.

Secerișul roșu al înălțării și căpităneasa ei mai au o ultimă escală înainte de a-și începe călătoria de întoarcere spre centrul universului lor. În Sectorul Parzrawantlak se află Stația Lsel: o fragilă bijuterie rotitoare, un toroid cu diametrul de treizeci de kilometri care dă ocol unei axe centrale situate în punctul de echilibru gravitațional dintre un soare și cea mai apropiată planetă utilă a sa. Este cea mai mare dintr-un șirag de stații miniere ce alcătuiesc această micuță regiune a spațiului, o zonă atinsă de brațul lung al lui Teixcalaan, dar nesupusă încă dominației sale imperiale.

O navetă iese din spița stației, călătorește câteva ore spre carcasa metalică gri-aurie a navei de război ce așteaptă, își descarcă marfa – o femeie umană, niște bagaje, niște instrucțiuni – și se întoarce nevătămată. Înainte să fi ajuns înapoi, *Secerișul* a început, greoi, să se miște pe un vector spre centrul lui Teixcalaan, încă supusă fizicii subluminice. Din Lsel, ea va mai fi vizibilă încă o zi și jumătate, micșorându-se treptat până la dimensiunea unui punctuleț sclipitor, care va dispărea apoi, într-o clipită.

Darj Tarats, consilierul Lsel pentru Minerii, privește forma aceea care se îndepărtează, amenințarea ei vastă atârând ca o greutate și înghițind jumătate din orizontul vizibil prin viziportul sălii de ședințe a Consiliului Lsel. Ocultarea aceea omniprezentă a stelelor familiare este pentru el doar cea mai recentă dovadă a foametei teixcalaanli după spațiul stațial. Va veni, în curând, ziua când o astfel de navă nu se va mai retrage, ci va abate focul orbitor al armelor sale energetice asupra fragilei cochilii de metal ce adăpostește treizeci de mii de suflete, incluzându-l pe Tarats, și le va revărsa în gerul ucigaș al spațiului, ca pe niște semințe

dintr-un fruct zdrobit. Există, crede Tarats, ceva inevitabil în expansiunea de nestăpânit a Imperiului.

Holograma niciunei hărți stelare nu strălucește deasupra mesei centrului de comandă în jurul căreia se reunește Consiliul Lsel: doar o simplă suprafață metalică goală, lustruită de o mulțime de coate. Tarats meditează din nou la felul extrem de simplu în care nava care se retrage continuă să reprezinte o amenințare atât de mare... așa că nu se mai uită pe viziport, ci-și reia locul la masă.

Poate că expansiunea de nestăvilit a Imperiului este inevitabilă, însă Darj Tarats are un optimism tăcut, plin de hotărâre și viclean, care îl face să considere că „de nestăvilit“ nu este unica opțiune disponibilă și nici n-a prea fost de ceva timp.

– Bun, cu asta s-a terminat! zice Aknel Amnardbat, consiliera pentru Moștenire. A plecat. Noua noastră ambasadoare în Imperiu, așa cum a cerut numitul Imperiu, pe care, sper cu toată sinceritatea, o să-l țină cât mai departe de noi.

Darj Tarats știe mai bine: el l-a trimis pe ultimul ambasador Lsel la Teixcalaan, cu douăzeci de ani în urmă, când era încă de vârstă mijlocie și iubea proiectele cu risc ridicat. Nu se termină nimic odată cu trimiterea unui ambasador nou, chiar dacă acesta a fost expediat deja într-o navetă, în mod ireversibil. Își proptește coatele pe masă, așa cum face de douăzeci de ani, și-și reazemă bărbia ascuțită pe palmele mici.

– Ar fi fost mai bine, rostește el, dacă am fi putut s-o trimitem cu un imago care să nu fi fost vechi și depășit de cincisprezece ani! Pentru binele ei și al nostru.

Consiliera Amnardbat (care are propria mașinărie imago, un implant neurologic precis calibrat, ce-i permite să poarte în minte amintirile înregistrate a șase consilieri pentru Moștenire anteriori, transmise din generație în generație prin descendența imago) nu-și poate imagina cum să-i facă față unuia ca Darj Tarats fără beneficiul ultimilor cincisprezece ani de experiență. Dacă ar fi fost ea un membru nou al Consiliului și învechită, datată, de cincisprezece ani, ar fi fost mutilată de-a dreptul. Dar acum ridică

din umeri, fără să-i pese prea mult că, de fapt, cel mai nou ambasador în Imperiu va fi atât de lipsit de resurse. Spune:

– Asta-i problema ta. L-ai trimis pe ambasadorul Aghavn, iar Aghavn nu s-a sinchisit să revină aici mai mult de o singură dată în douăzeci de ani, să ne dea o înregistrare imago actualizată. Iar acum am trimis-o pe ambasadoarea Dzmare numai cu ce ne-a lăsat el acum cincisprezece ani, ca să-l înlocuiască, doar pentru că așa a cerut Teixcalaan...

– Aghavn și-a îndeplinit misiunea, spune consilierul Tarats, iar consilierii pentru Hidroponice și pentru Piloți aflați de jur împrejurul mesei aprobă dând din cap.

Minunea pe care a făcut-o ambasadorul Aghavn a fost să împiedice ca Lsel și toate celelalte stații mici din sectorul său să devină prăzi ușoare pentru planurile expansioniste teixcalaanli, iar, în schimb, ele au căzut de acord, în mod colectiv, să-i ignore lui defectele. Acum, după ce Teixcalaan a cerut, în mod brusc, un nou ambasador, fără să explice deloc ce se întâmplase cu cel vechi, majoritatea membrilor Consiliului amână o detaliere a greșelilor comise de ambasadorul Aghavn până vor afla dacă acesta a murit, dacă a fost compromis sau dacă a căzut, pur și simplu, victimă unor seisme ale politicii interne imperiale. Darj Tarats l-a susținut mereu – Aghavn a fost protejatul lui. Iar Tarats, în calitate de consilier pentru Minerii, este primul dintre cei șase egali din Consiliul Lsel.

– Și Dzmare își va îndeplini misiunea, zice consiliera Amnardbat.

Mahit Dzmare fusese alegerea ei, dintre toți posibili noi ambasadori: o potrivire perfectă, se gândise ea, pentru imago-ul învechit pe care avea să-l poarte. Aceleași aptitudini. Aceeași atitudine. Aceeași iubire xenofilă pentru o moștenire culturală care nu era aceea protejată de Amnardbat, aceeași fascinație dovedită pentru literatura și limba teixcalaanli. Fusese perfectă pentru a fi trimisă, cu singura copie imago existentă a ambasadorului Aghavn. Perfectă pentru a purta descendența celui

imago, coruptă și corupătoare, departe de Lsel... poate pentru totdeauna. Asta dacă Amnardbat însăși își îndeplinise misiunea.

– Sunt convinsă că Dzmare este potrivită pentru misiunea aceasta, rostește consiliera pentru Piloți, Dekakel Onchu, iar acum putem analiza problema actuală cu care se confruntă Consiliul – și anume ce vom face în privința situației de la Poarta Anhamemat?

Dekakel Onchu își face extrem de multe griji din cauza Porții Anhamemat, cea mai îndepărtată dintre cele două saltporți ale Stației Lsel, cea care duce spre părți ale spațiului nerevendicate de mai-marii teixcalaanli. Recent, ea a pierdut nu doar o navă-cercetaș – ceea ce ar fi putut fi doar un accident –, ci două, și ambele în același loc din beznă. Le-a pierdut în fața cuiva cu care nu poate vorbi. Comunicatele primite de la navele acelea înainte să dispară, distorsionate și ininteligibile din cauza interferențelor radiațiilor, nu avuseseră niciun sens; mai rău încă, ea nu pierduse doar piloții navelor, ci și lungile descendente imago de memorii cărora ei le aparțineau. Mințile tuturor acelor piloți și ale descendențelor imago nu vor putea fi recuperate și plasate în noi minți de piloți dacă nu sunt recuperate corpurile și mașinăriile imago care fuseseră distruse... iar asta e imposibil.

Restul membrilor Consiliului nu sunt la fel de preocupați, nu încă, dar vor fi până la sfârșitul acestei ședințe, după ce Onchu le va reda frânturile de înregistrări care au mai rămas... toți, mai puțin Darj Tarats. Care nutrește o speranță de-a dreptul oribilă.

El își spune în gând: *În sfârșit, după atâta amar de timp, poate că există un imperiu mai mare decât Imperiul care ne-a înghițit centimetru cu centimetru. Poate că el sosește chiar acum. Poate că așteptarea mea a luat sfârșit.*

Dar toate gândurile acelea le păstrează pentru sine.

CAPITOLUL UNU

„Iar dinapoia limbului uriașei planete gazoase aflate în punctul de coordonate B5682,76R1, Împărăteasa Flamă-Solară Doisprezece s-a ridicat la prora navei sale și era o strălucire radiantă ce se revărsa în tot neantul. Tășnind înainte ca sulitele-spițe ale tronului său, razele luminii ei izbiră cochiliile metalice, care erau sălaşurile ființelor umane din Sectorul B5682, și le iluminară orbitor. Senzorii navei Împărătesei Flamă-Solară Doisprezece înregistrară zece astfel de cochilii metalice, toate identice, iar numărul acesta nu mai crescuse de atunci. În interiorul cochiliilor, bărbații și femeile nu știau ce înseamnă anotimpurile, nici creșterea sau descreșterea, ci trăiau de-a pururi pe orbită, fără avantajul unui cămin planetar. Cea mai mare dintre cochiliile acestea își spunea «Stația Lsel», ceea ce în graiul poporului ei însemna «o stație care atât asculta, cât și auzea». Însă oamenii de acolo deveniseră strănii și se izolaseră, deși erau capabili să învețe limba. Și începură de îndată s-o facă...”

Istoria Expansiunii, Cartea a V-a, rândurile 72-87, anonimă, dar atribuită poetului-istoric Pseudo-Râu Treisprezece, scrisă în timpul domniei Împărătesei Perigeu Trei a Întregului Teixcalaan

„Pentru a vă urgenta călătoria în Imperiu, Teixcalaan solicită următoarele ca dovezi ale identității: a) o înregistrare genetică, de natură să certifice că sunteți unicul posesor al genotipului dumneavoastră, nepartajat cu frați/surori-clone SAU un document autentificat notarial care să declare că genotipul dumneavoastră este unic într-o proporție de minimum 90% și că niciun alt individ nu are pretenții LEGALE asupra lui; b) o listă cu bunuri, proprietăți, valute și obiecte ale comerțului de idei pe care intenționați să le aduceți cu dvs.; c) un permis de muncă de la un angajator înregistrat în sistemul teixcalaanli, semnat și autentificat notarial, cu informații despre salariu și întreținere SAU o înregistrare cu punctaje superlative la Examenele Imperiale Teixcalaanli SAU o invitație din partea unei persoane, entități guvernamentale, birou, departament, minister sau alt individ autorizat, specificând datele de intrare și ieșire din spațiul Imperiului SAU dovada că dețineți suficientă valută pentru autoîntreținere...”

Formularul 721Q. Cerere pentru viză din Sectoarele Străine,
VERSIUNEA ÎN LIMBĂ ALFABETICĂ, pagina 6

Mahit coborî spre Oraș, planeta centrală și capitala Imperiului Teixcalaanli într-un schif-sămânță, o capsulă în care cu greu îi încăpeau și corpul, și bagajele. Capsula țâșni din flancul crucișătorului imperial *Secerișul roșu al înălțării* și fu înconjurată de flăcările de fricțiune la coborârea prin atmosferă spre planetă, distorsionându-i vederea. De aceea, prima dată când văzu Orașul cu propriii ochi organici, nu în infofișă, în hologramă sau în memoria imago, acesta era într-un halo de foc alb și sclipea ca o nesfârșită mare scânteietoare: o planetă întreagă transformată într-un singur oraș somptuos, un ecumenopolis. Până și petele sale întunecate – metropole mai vechi care nu fuseseră încă înveșmântate în metal, paraziți urbani în

descompunere, rămășițele exploatate ale lacurilor – păreau populate. Doar oceanele rămăseseră neatinse și ele sclipeau, de asemenea, în albastru-turcoaz strălucitor ca briliantul. Orașul era foarte frumos și foarte mare. Mahit vizitase destule planete, cele din apropierea Stației Lsel, care nu erau complet neprielnice vieții omenești, totuși se simți copleșită de uimire. Inima îi bătu mai repede; palmele i-au devenit lipicioase din cauza transpirației în locurile în care strângea centurile de siguranță. Orașul arăta exact așa cum era descris mereu în documentele și cântecele teixcalaanli: nestemata din inima Imperiului. Inclusiv strălucirea atmosferică.

„Exact asta vor să te facă să gândești când îl vezi“, îi zise imago-ul. El nu era decât o umbră, vag așa cum probabil că ar fi gustul de electricitate statică pe limbă, doar o străfulgerare a ochilor lui cenușii și a chipului înnegrit de soare zărită cu coada ochiului. Glasul răsună în sinea ei, dar nu semăna totuși cu vocea ambasadoarei: era un om de vârsta ei, da, însă un bărbat, mulțumit de sine, iute ca argintul-viu și la fel de entuziasmat pentru că se afla acolo. Mahit își simți gura arcuindu-se în surâsul lui, un zâmbet mai larg și mai plin de forță decât ar fi preferat propriii mușchi. Nu se cunoșteau. Expresiile lui erau foarte intense.

Ieși din sistemul meu nervos, Yskandr! gândi ea și-l înghionti ușor. Un imago – memoria integrată, implantată, a unui predecesor, pe jumătate găzduită în neurologia ei și pe jumătate într-o mașinărie micuță, făcută din ceramică și metal, fixată pe trunchiul ei cerebral – nu putea să preia controlul asupra sistemului nervos al gazdei decât cu consimțământul acesteia. La începutul parteneriatului însă, acordarea acestuia era nespus de complicată. Versiunea lui Yskandr din mintea ei își amintea că avea un corp, iar uneori îl folosea pe al lui Mahit ca și cum ar fi fost al său. Femeia își făcea griji din cauza asta. Între ei exista încă foarte mult spațiu, deși ar fi trebuit să devină o singură persoană.

De data asta totuși el se retrase rapid: furnicături scânteietoare, răs electric... „Cum dorești! Arată-mi, Mahit! Vreau să-l văd din nou.“

Când ea privi din nou în jos spre Oraș – acesta era mai aproape acum, iar portul-ceresc se ridica spre schif aidoma unei flori făcute din năvoade ca niște căușe –, lăsă imago-ul să se uite prin ochii ei și-i simți valul de euforie de parcă ar fi fost al ei.

Ce-i acolo jos? gândi stațiala. Ce vezi tu?

„Lumea“, zise imago-ul, care fusese ambasadorul Stației Lsel în Oraș, pe când era un om viu și nu o parte dintr-un lanț lung de memorii vii. Răspunsese în limbajul teixcalaanli, creând o tautologie: cuvântul pentru „lume“ era același și pentru „Oraș“, și pentru „imperiu“. Era imposibil de făcut distincția, mai ales în dialectul înaltei imperiale. Trebuia să judeci în funcție de context. Iar contextul din enunțul lui Yskandr era derutant, lucru pe care Mahit se obișnuise să-l aștepte din partea lui. Și căruia îi făcea față. Deși studiasse mulți ani limba și literatura teixcalaanli, fluența bărbatului avea o calitate diferită de a ei, care nu putea fi obținută decât de către cineva care o învățase imersiv, folosind-o încontinuu în mijlocul vorbitorilor nativi. „Lumea“, repetă el, „dar, de asemenea, și marginile lumii“. *Imperiul, dar, de asemenea, și locul unde se termină Imperiul.*

Mahit vorbea la fel de bine ca el și acum rosti cu glas tare în teixcalaanli, deoarece era singură în schiful-sămânță:

– Ai spus ceva fără sens.

„Da“, încuviință Yskandr. „Când eram ambasador, obișnuiam să spun tot felul de lucruri fără sens. Ar trebui să-ncerci și tu. E destul de plăcut.“

Ascuns în corpul ei, Yskandr folosea cele mai intime forme de adresare, de parcă el și Mahit ar fi fost frați/surori-clone sau amanți. Mahit nu le rostise niciodată cu glas tare. În Stația Lsel, avea un frate biologic mai mic, care se apropia cel mai mult de un frate-clonă, însă acesta vorbea doar limba stațialilor, iar a-i spune „tu“, intimul-celălalt în teixcalaanli, ar fi fost și inutil, și nepoliticos. Mahit le-ar fi putut spune „tu“ câtorva persoane care urmaseră alături de ea cursurile de limbă și literatură. Una dintre acestea era, de pildă, vechea ei prietenă și colegă de clasă Shrja Torel care ar fi interpretat corect complimentul, însă Mahit

și Shrja nu mai vorbiseră de când Mahit fusese numită noua ambasadoare în Teixcalaan și căpătase imago-ul ambasadorului anterior. Motivul acelei mici rupturi între ele era evident și meschin, iar Mahit îl regreta... și nu l-ar fi putut rectifica decât prin intermediul unei scrisori pline de scuze trimise însă chiar din centrul Imperiului, pe care și ea, și Shrja doriseră să-l vadă. Ceea ce, cu certitudine, n-ar fi fost de niciun folos.

Orașul se apropiase mai mult și umplea orizontul, ca o curbă vastă, în care se prăbușea Mahit. *Eu sunt acum ambasadoarea*, gândi ea spre Yskandr. *Aș putea vorbi cu sens. Dacă aș dori.*

„Tu vorbești corect“, zise Yskandr, ceea ce era genul de compliment pe care un teixcalaanlitzlim îl oferea unui țânc de grădiniță.

Gravitația înhăță schiful-sămânță și se afundă în oasele din coapsele și antebrațele lui Mahit, dându-i senzația de rotire. Era amețitor. Dedesubtul ei, năvoadele portului-ceresc se deschiseră ca niște flori. Pentru o clipă, ea crezu că se prăbușea, că avea să cadă complet până la solul planetei și să se strivească de el, terciuindu-se.

„La fel a fost și pentru mine“, zise repede Yskandr, în acel limbaj al stațialilor care era graiul nativ al lui Mahit. „Nu-ți fie frică, nu o să cazi! E doar planeta.“

Portul-ceresc o prinse aproape fără nicio zguduitură.

Mahit avu timp să se adune. Schiful-sămânță ajunsese într-o coadă lungă de vehicule similare, ce înaintau pe un conveier gigantic, până ce fiecare putea fi identificat și ajungea la poarta care-i fusese desemnată. Mahit se trezi repetând ce le va spune cetățenilor imperiali de cealaltă parte, de parcă ar fi fost o studentă în primul an, care se pregătea pentru un examen oral. În străfundul minții ei, imago-ul era o prezență atentă, care zumzăia monoton. La răstimpuri, Yskandr îi mișca mâna stângă, iar degetele ei băteau darabana pe centurile de siguranță, gestul plin de nervozitate al altei persoane. Mahit regretă că ei doi nu dispuseseră de mai mult timp pentru a se cunoaște.

Ea însă nu trecuse prin procesul normal de implantare a unui imago, care ar fi fost complet doar după un an de terapie de

integrare, sub îngrijirea atentă a unui psihoterapeut din Lsel: ea și Yskandr abia dacă beneficiaseră de trei luni în care să se aco-modeze unul cu altul, iar acum se apropiau de locul unde erau nevoiți să lucreze împreună ca o singură persoană, compilată dintr-un lanț de memorii și o gazdă nouă.

Când sosise *Secerișul roșu al înălțării*, plasându-se pe o orbită paralelă, în jurul soarelui Stației Lsel, și ceruse un ambasador nou pe care să-l ducă în Teixcalaan, refuzase să explice ce se întâmplase cu cel anterior. Mahit era sigură că în Consiliul Lsel avuseseră loc multe dispute politice despre ce – și pe cine – să trimită înapoi și cu ce solicitări de informații. Știa cu certitudine un singur lucru: că ea însăși fusese una dintre puținii staționali totodată suficient de vârstnici și suficient de tineri ca să nu fi fost aduși deja într-o descendență imago... în plus, fusese una dintre aceia (încă și mai puțini la număr) din grupul respectiv care avea câte ceva din aptitudinile cuvenite sau din pregătirea pentru diplomație. Dintre ei, Mahit fusese cea mai bună. Punctajele la Examenale Imperiale de limbă și literatură teixcalaanli se apropiaseră de cele ale unui cetățean imperial, iar ea fusese mândră de asta; după absolvirea examenelor, petrecuse jumătate de an imaginându-și că va sosi în Oraș, cândva, la jumătatea vieții, după ce s-ar fi realizat și ar fi dobândit ceva experiență – participând la toate saloanele deschise non-cetățenilor în sezonul acela –, colectând informații pentru cel cu care avea să-și partajeze memoria după moartea sa.

Iar acum avea să ajungă în Oraș bine mersi. Mai importante decât orice examene teixcalaanli, punctajele obținute de Mahit la aptitudini imago fuseseră verde, verde, verde pentru compatibilitatea respectivă. Imago-ul ei avea să fie Yskandr Aghavn, ambasadorul anterior în Teixcalaan. Care acum devenise, într-un fel sau altul, neadecvat pentru Imperiul acela, fiind mort sau dizgrațiat ori ținut captiv, dacă mai era în viață. Printre instrucțiunile primite de Mahit de la guvernul ei se numărase și aceea de a determina cu precizie ce se întâmplase cu bărbatul... totuși, ea avea imago-ul lui. El – sau, cel puțin, cea mai recentă versiune a lui

care fusese disponibilă pentru a-i fi implantată, deși era veche de cincisprezece ani – era noțiunea cea mai apropiată de un ghid nativ la Curtea teixcalaanli pe care i-l putuse asigura Lsel. Nu pentru prima oară, Mahit se întrebă dacă atunci când va ieși din capsulă o va aștepta un Yskandr în carne și oase. Nu era sigură ce ar fi fost mai ușor, să-l aibă sau nu – pe el, care era... un ambasador dizgrațiat? un concurent pentru ea, dar care putea fi salvat? Dacă nu apărea, asta ar fi însemnat că el murise fără să mai fi transmis vreodată cuiva mai tânăr cele învățate în decursul vieții sale.

Imago-Yskandr din capul ei era doar cu puțin mai în vârstă decât Mahit, ceea ce era util în găsirea unui teren comun, dar și inconfortabil – majoritatea imago-urilor erau bătrâne sau victime ale unor accidente care cauzaseră decese premature –, dar cea mai recentă înregistrare cu memoria și cunoștințele lui Yskandr fusese făcută la ultima lui revenire în Lsel, când primise concediu de la postul lui din Teixcalaan, la numai cinci ani după ce coborâse întâia dată în Oraș. De atunci mai trecuse un deceniu și jumătate.

Așadar, el era tânăr, la fel ca Mahit, și orice avantaj le-ar fi putut oferi asta pentru integrare era anulat de timpul scurt cât fuseseră împreună. Două săptămâni trecuseră între sosirea curierului și momentul când Mahit aflase că va fi următoarea ambasadoare. Apoi alte trei pentru ca ea și Yskandr să învețe cum să conviețuiască în corpul care-i aparținuse numai femeii, sub supravegherea psihoterapeuților Stației. O perioadă lungă, lentă, în *Secerișul roșu al înălțării*, care traversa cu viteză subluminică distanțele dintre saltpoțile împrăștiate ca niște bijuterii prin tot spațiul teixcalaanli.

Schiful-sămânță se deschise precum coaja jupuită de pe un fruct copt. Centurile lui Mahit se retraseră. Apucându-și cu ambele mâini bagajele, femeia păși pe poartă, în Teixcalaanul însuși.

Poarta portului-ceresc avea un aer utilitarist, fiind echipată cu mochetă rezistentă la uzură și indicatoare clar marcate între pereții din panouri de oțel și sticlă. În centrul tunelului ei conector, exact la jumătatea distanței dintre schiful-sămânță și

portul-ceresc propriu-zis, se afla o singură oficialitate imperială teixcalaanli, purtând un costum crem perfect croit. Era micuță: îngustă în umeri și în șolduri, mult mai scundă decât Mahit, cu părul strâns într-o coadă neagră împletită, care i se revărsa peste reverul stâng. Mânecele largi ca niște clopote treceau de la portocaliul-înfocat din partea de sus a brațelor – „Culoarea Ministerului Informațiilor“, o anunță Yskandr pe Mahit –, până la roșul-intens al manșetelor, care erau privilegiul membrilor de obârșie nobilă ai Curții. Peste ochiul stâng avea un norcârlig, un ocular din sticlă plin cu fluxul neîncetat și opacizant al rețelei informaționale imperiale. Al ei era elegant și foarte șic, ca ea însăși, de altfel. Ochii negri și mari, pomeții și gura subțire erau mult mai delicate decât era la modă în Teixcalaan, dar era interesantă, ba chiar drăguță, potrivit standardelor stațiale ale lui Mahit. Reprezentanta oficială imperială își uni vârfurile degetelor în fața pieptului și înclină capul spre Mahit.

Yskandr ridică mâinile lui Mahit, pentru a imita gestul... și Mahit scăpă cele două genți pe care le purtase și care zăngăniră stânjenitor pe podea. Fu de-a dreptul oripilată. Ei doi nu mai avuseseră o asemenea neînțelegere din prima săptămână în care fuseseră împreună.

Futu-i, gândi ea și-l auzi pe Yskandr spunând în aceeași clipă „Futu-i“. Repetiția nu era liniștitoare.

Expresia grijuliu-neutră a reprezentantei oficiale nu se modifică.

– Ambasadoareo, rosti ea, sunt Zegras Trei, *asekreta* și patriciană clasa a doua! Am onoarea de a te primi în Nestemata Lumii. Voi sluji drept ofițerul tău de legătură cu rang de atașat cultural, la porunca Maiestății Sale Imperiale Direcție Șase. Urmă o pauză lungă, după care oficialitatea suspină încet și continuă: Ai nevoie de ajutor pentru transportarea bunurilor tale?

„Zegras Trei“ era un nume teixcalaanli de modă veche: jumătatea numeral avea valoare mică, iar jumătatea substantiv definea o plantă, chiar dacă era una pe care Mahit n-o mai întâlnise până atunci utilizată într-un nume. Toate părțile substantiv ale numelor teixcalaanli desemnau plante, unelte sau obiecte

neînsuflețite, dar majoritatea plantelor erau flori. „Zegras“ era memorabil. *Asekrete* însemna că ea nu făcea doar parte din Ministerul Informațiilor, așa cum sugera vestimentația ei, ci că era o agentă instruită, de rang; în plus deținea titlul de patriciană clasa a doua a Curții: o aristocrată, totuși una nu foarte importantă sau bogată.

Mahit își lăsă mâinile acolo unde le pusese Yskandr, care era, de altfel, locul unde trebuiau să fie, indiferent cât de furioasă ar fi fost ea pe modul în care ajunseseră acolo, și se aplecă deasupra lor.

– Ambasadoarea Mahit Dzmare a Stației Lsel. La dispoziția dumneavoastră și a Maiestății Sale, fie ca domnia lui să strălucească radiant peste vid.

Întrucât acesta era primul ei contact oficial cu un membru al Curții Teixcalaanli, folosisse onorificul imperial, pe care-l alesese cu multă grijă după ce se consultase cu Yskandr și cu Consiliul guvernator din Lsel: „strălucire radiantă“ era epitetul pentru Împărăteasa Flamă-solară Doisprezece în *Istoria Expansiunii* atribuită lui Pseudo-râu Treisprezece, cea mai veche relatare a prezenței imperiale în spațiul stațial. Folosirea sa acum reprezenta, așadar, un semn atât al erudiției lui Mahit, cât și al respectului ei pentru Direcție Șase și guvernul său; iar termenul „vid“ evita cu precauție orice recunoaștere a revendicării teixcalaanli asupra unor părți din spațiul stațial care nu erau, de fapt, spațiu.

Era destul de greu de spus dacă Zegras Trei cunoștea implicațiile acelei referințe. Ea așteptă răbdătoare ca Mahit să-și ridice bagajele, apoi zise:

– Ține-le strâns! Ești așteptată de urgență la Judiciar în legătură cu ambasadorul anterior și s-ar putea să fie nevoie să saluți tot felul de oameni pe drum.

Perfect! Mahit nu avea să mai subestimeze vreodată capacitatea lui Zegras Trei de a fi sarcastică, dar nici pe aceea de a fi inteligentă. Încuviință din cap, apoi, când cealaltă femeie se întoarse brusc pe călcâie și porni prin tunel, o urmă.

„Să nu-l subestimezi pe niciunul dintre ei!“ zise Yskandr. „Un ofițer de legătură cu rang de atașat cultural probabil că

a slujit la Curte de mai mult de jumătate din anii pe care-i ai tu. Ea și-a câștigat pe merit postul acela.“

Nu mă dăscăli tu pe mine, când tocmai m-ai făcut să par o barbară fâstăcită!

„Vrei să-mi cer scuze?“

Chiar îți pare rău?

Mahit își putea imagina foarte ușor expresia lui: una de ștren-gar, la fel de calm ca un teixcalaanlitzlim, cu gura mai plină decât și-o amintea din hologramele lui, bosumflându-se cu buzele ei și pungindu-le. „N-aș dori să te simți ca o barbară. Din partea lor vei avea parte de multe asemenea reacții.“

Nu, Yskandr nu regreta. Era posibil să fie stânjenit, însă, chiar și așa, în sistemul ei endocrin nu se simțea nimic.

Yskandr o ghidă în următoarea jumătate de oră. Mahit nici măcar nu putu fi ofensată din cauza asta. El se comporta exact așa cum trebuia să se comporte un imago: ca un depozit de abilități instinctive și reflexe pe care Mahit nu avusese timp să le dobândească ea însăși. El știa când să o aplece prin uși construite pentru teixcalaanlitzlim, nu pentru stațiali; când să-i ferească ochii de strălucirea tot mai mare a Orașului, reflectată în sticla ascensorului ce cobora lent pe exteriorul portului-ceresc; cât de mult să ridice piciorul ca să suie în mașina de sol a lui Zegras Trei. Efectua ritualul de politețe ca un localnic. După incidentul cu bagajele, avu grijă să nu mai miște realmente mâinile lui Mahit, dar ea îi îngădui să controleze cât de mult să mențină contacte vizuale și cu cine, gradul de înclinare a capului când saluta pe cineva, toate detaliile prin care semnala că era nu doar o străină, o barbară, cât, mai degrabă, cineva care putea să aparțină Orașului. Colorit protector. Să se comporte ca o localnică, fără să fie nevoită să fie cu adevărat de-a locului. Putea simți privirile curioase ce lunecau peste ea și rămâneau apoi ațintite la mult mai interesantul

veșmânt de Curte al lui Zegras Trei, și se întrebă cât de mult iubise Yskandr Orașul, de se pricepea atât de bine la integrare.

În mașină, Zegras Trei întrebă:

– Ești de mult timp în lume?

Mahit trebuia să înceteze să mai gândească în orice limbă, cu excepția teixcalaanli. Zegras Trei făcea un fel de conversație politicoasă standard, de tipul „Ai mai fost vreodată în țara mea?“, pe când Mahit o interpretase ca pe o întrebare existențială.

– Nu, răspunse ea, dar am citit clasicii de când eram mică și m-am gândit adesea la Oraș.

Zegras Trei păru să aprobe răspunsul acela.

– Nu vreau să te plictisesc, ambasadoare, zise ea, însă, dacă dorești un tur verbal succint al locurilor prin care trecem, m-aș bucura să-ți recit un poem adecvat.

Aționă un buton de comandă al mașinii poziționat pe partea ei, iar ferestrele deveniră transparente.

– N-aș avea cum să mă plictisesc, răspunse cu sinceritate Mahit.

În exterior, orașul era o pâclă de oțel și piatră deschisă la culoare, cu lumini de neon care se târau în sus și-n jos pe pereții din sticlă ai zgârie-norilor. Se aflau acum pe unul dintre drumurile inelare centrale, care spirala spre interior, printre clădiri municipale, spre palat. Era, mai degrabă, un oraș în interiorul unui oraș, decât un palat. Potrivit statisticilor, avea câteva sute de mii de locuitori, care răspundeau toți de funcționarea Imperiului în diverse moduri mărunte, de la grădinari și până la Direcție Șase Însuși: toți erau conectați la rețeaua informațională ce le era garantată cetățenilor imperiali și toți se scăldau într-un flux constant de date care le spuneau unde să fie, ce să facă și cum avea să se deruleze povestea zilei lor, a săptămânii lor și a epocii.

Zegras Trei avea o voce excelentă. Recita „Clădirile“ – un poem de o mie șapte sute de versuri, care descria arhitectura Orașului. Mahit nu știa varianta exactă pe care alesese s-o declame, dar asta putea fi din vina ei. Stația avea propriile poeme descriptive favorite din canonul teixcalaanli și memorase cât putuse de multe, pentru a-i imita pe literații teixcalaanli (dar și

pentru a absolvi probele orale ale examenelor), dar „Clădirile“ i se păruse întotdeauna prea banal pentru a se sinchisi de el. Era însă diferit acum, când o auzea pe Zegras Trei recitându-l, pe măsură ce treceau pe lângă structurile descrise. Femeia era o oratoare fluentă și stăpânea destul de bine schema metrică pentru a adăuga detalii originale, amuzante și relevante, acolo unde improvizația era cuvenită. Mahit își încrucișă mâinile în poală și privi, parcă, poemul defilând aievea prin ferestrele de sticlă ale mașinii.

Acesta era Orașul, așadar, Nestemata Lumii, inima Imperiului: un colaps între descriere și percepție, cu Zegras Trei făcând ajustări din mers la canonicul „Clădiri“ dacă vreun obiectiv se schimbasse. După o vreme, Mahit își dădu seama că Yskandr recita alături de Zegras Trei, un murmur îndepărtat în mintea ei, și simți de asemenea că găsea liniștitor murmurul acela. El știa poemul și, ca atare, îl știa și ea, dacă era necesar să-l știe. La urma urmelor, pentru asta existau descendențele imago: să se asigure că amintirile utile erau păstrate, de la o generație la cealaltă.

Călătoriră patruzeci și cinci de minute și trecură prin două blocaje în trafic, înainte ca Zegras Trei să-și termine strofa și să oprească mașina la baza unei clădiri ce aducea cu o coloană subțire ca un ac, destul de aproape de centrul domeniilor palatului. „Complexul Judiciarului“, zise Yskandr.

Semn bun sau rău? îl întrebă Mahit.

„Depinde. Mă-ntreb ce am făcut.“

Ceva ilegal. Haide, Yskandr, ajută-mă să-mi fac o idee generală despre ce-i posibil în cazul ăsta! Ce ai fi putut face ca să te bage la închisoare?

Mahit avu impresia că Yskandr suspinase, dar în același timp și senzația neplăcută a neliniștii altcuiva, care-i declanșa glandele suprarenale. „Hmm! Sedițiune, în principiu.“

Stațiala își dori să poată fi sigură că el glumise.

Coloana Judiciarului era înconjurată de gardieni în uniforme cenușii; cordonul lor era mai dens la ușa: un punct de control de securitate. Gardienii purtau bastoane lungi și subțiri, gri-închis, nu armele energetice preferate de legiunile teixcalaanli. Mahit

văzuse multe arme energetice în *Secerișul roșu al înălțării*, dar nu și bastoanele astea.

„Bastoane paralizante“, zise Yskandr. „Arme bazate pe electricitate, pentru controlul mulțimilor... nu le foloseau aici când am fost eu ultima dată. Sunt folosite pentru reprimarea revolte-
lor sau, cel puțin, așa-s descrise în tabloidele de divertisment.“

Informațiile tale sunt învechite, datează de-acum cincisprezece ani, gândi Mahit. Este posibil să se fi schimbat multe...

„Ăsta-i centrul palatului. Dacă ei se tem de revolte în Judi-
ciar, atunci nu doar că s-a schimbat ceva, ci s-a întâmplat ceva rău. Acum du-te și află ce am făcut!“

Mahit se întrebă ce se putuse întâmpla atât de rău, încât să se creeze zona de securitate de la intrarea Judiciarului și dacă Yskandr ajutase la producerea evenimentelor respective – simți furnică-
turi suindu-i pe șira spinării, apoi coborându-i prin brațe, cu ner-
vii ulnari înfiorați în mod neplăcut –, dar apoi nu mai avu timp de reflecții tulburătoare, deoarece Zegras Trei o escortase prin punctul de securitate. Ea își oferă amprente de degetelor mari, apoi pe ale lui Mahit, și rămase alături de ea, ferindu-și politicoș
ochii în timp ce o agentă de pază teixcalaanli pipăi cast buzuna-
rele hainei și pantalonilor stațialei. Bagajele ei fuseseră lăsate în custodia forțelor de securitate și i se promisese că le va recupera la plecare.

După ce termină cu încălcarea tuturor tabuurilor privind spațiul personal al lui Mahit, agenta de pază o sfătui să evite să se despartă de escorta ei, întrucât identitatea nu-i era înregistrată în norcârlig și nici nu era altfel autorizată să fie prezentă în Judi-
ciar. Mahit ridică întrebător din sprânceană spre Zegras Trei.

– S-au pus niște întrebări legate de viteză, zise Zegras Trei, pornind cu pas energic printr-o mulțime de uși-irisuri, ajungând într-o sală răcoroasă, pardosită cu gresie, unde se îndreptară spre lifturi. Desigur, înregistrarea ta în norcârlig și oferirea permisi-
unii de a te deplasa prin complexul palatului vor fi rezolvate cât mai repede cu putință.

– Am fost în tranzit mai bine de o lună, zise Mahit, și se mai pune problema vitezei?

– Noi așteptăm de trei luni, ambasadoareo, de când am solicitat un nou reprezentant al Stației.

„Trebuie să fi făcut ceva destul de spectaculos“, comentă Yskandr. „În subsol se află tribunale și camere de interogatoriu secrete sau cel puțin așa se zvonea mereu în palat.“

Ascensorul piui muzical, anunțându-și sosirea.

– Iar după trei luni, mai contează o oră?

Zegras Trei îi făcu semn lui Mahit să intre prima în cabină, ceea ce era un fel de răspuns, chiar dacă nu unul care să ofere prea multe informații.

Coborâra. Dedesubt le aștepta o incintă ce părea să fi fost sală de tribunal sau sală de operații: podea din metal albăstrui și bănci în amfiteatru, dispuse în jurul unei mese înalte, pe care se afla un obiect mare, acoperit cu un cearșaf. Proiectoare. Trei teixcalaanli necunoscuți, toți cu pomeți lați și umeri vâjnoși, unul în sutană roșie, unul îmbrăcat identic cu Zegras Trei, în hainele portocaliu și crem ale Ministerului Informațiilor, și unul într-un costum gri-închis, care-i amintea lui Mahit de strălucirea metalică a bastoanelor paralizante. Cei trei erau așezați la masă și discutau cu voci scăzute, dar rapide; corpurile lor blocau vederea stației, care nu putea zări obiectul de pe masă.

– Aș dori totuși să-mi efectuez propria examinare, pentru ministerul meu, înainte ca el să fie restituit, rosti iritat bărbatul din Ministerul Informațiilor.

– Nu există niciun motiv valid să îl restituim lor, zise pe ton apăsător teixcalaanlitzlim în roșu. Nu ne va face nouă niciun bine și ar putea declanșa un incident...

Costumul Gri nu era de aceeași părere.

– Contrar opiniilor ministerului tău, *ixplanatl*, eu sunt perfect sigur că orice incident ar putea declanșa ei va fi la fel de neplăcut ca o înțepătură de insectă și la fel de ușor de tratat.

– Fir-ar! exclamă cel de la Informații. Hai să ne certăm mai târziu! Au sosit.

Bărbatul în roșu se întoarse către ele când intrară, ca și când le-ar fi anticipat sosirea. Plafonul era un dom jos. Mahit se gândi la o bulă de gaz, captivă în subsol. Apoi înțelese că forma de pe masă era a unui cadavru.

Acesta zăcea sub un cearșaf subțire, care-l acoperea până la jumătatea trunchiului gol. Își ținea mâinile pe piept, cu vârfurile degetelor atingându-se, ca și cum s-ar fi pregătit să salute viața de apoi. Obrajii îi erau scofâlciți, iar ochii deschiși și încetoșați îi erau albaștri. Era același albastru care i se infiltrasese în buze și sub unghii. Părea că murise de mult timp. Poate chiar de... trei luni.

Cu un glas atât de clar de parcă ar fi stat lângă ea, Mahit îl auzi pe Yskandr rostind „Am îmbătrânit“, pe un ton încărcat de oroare și de surprindere. Ea tremura. Inima i-o luase la galop, bubuiturile ei înecând sunetele scoase de Zegras Trei, care o prezenta. Din senin, o potopi un val de amețală și de panică, mai înfiorător decât acela care o cuprinsese în timpul coborârii spre planetă. Nu era panica ei, ci a lui Yskandr, imago-ul o inunda cu propriii hormoni de stres, cu destulă adrenalină cât să-i simtă gustul metalic. Gura cadavrului era inertă, ușor întredeschisă, și totuși femeia putu să vadă ridurile săpate de zâmbete în colțurile ei, să simtă pe propria față felul în care mușchii lui Yskandr le-ar fi format în timp.

– Așa cum vezi, ambasadoare Dzmare, vorbește bărbatul în roșu, pe al cărui nume Mahit nu izbutise să-l rețină în timpul prezențierilor, era necesar un nou ambasador. Îmi cer scuze pentru că l-am păstrat în felul acesta, dar nu am dorit să insultăm niciun proces funerar pe care l-ar putea prefera poporul tău.

Ea se apropie. Cadavrul rămase mort, rămase nemișcat, inert și pustiu. „Futu-i“, rosti Yskandr într-un sfârșit îngreșător de electricitate statică. În mod oribil, neajutorat, Mahit fu sigură că va vomita. „Oh, fir-ar, nu pot face asta!“

Mahit se gândi (sau Yskandr se gândi – ea avea dificultăți în a-i separa, iar integrarea nu trebuia deloc să se desfășoare așa, stațiala n-ar fi trebuit să se piardă în interiorul reacției lui de panică biochimică, una care să preia controlul sistemului ei endocrin)

că unicul loc unde Yskandr mai exista acum era în mintea ei. Când Teixcalaan ceruse un ambasador nou, luase în calcul ideea că Yskandr murise, se gândise la asta în mod rațional, se pregătise pentru momentul ăsta. Și totuși – iată-l – aici era un cadavru, un înveliș exterior pustiu și intrat în putrefacție, iar ea se lăsă cuprinsă de panică, deoarece imago-ul se panica, iar un exces emoțional era modul cel mai ușor de a strica o integrare neterminată, un exces emoțional avea să prăjească toate microcircuitele minuscule din mașinăria din mintea ei și oh, futu-i, el era mort și oh, futu-i, eu sunt mort și ceața, ceața îngreșoșătoare și atotcuprinzătoare...

Yskandr, încercă ea, sperând să găsească alinare și ratând îngrozitor.

„Apropie-te“, îi ceru el. „Trebuie să văd, nu sunt sigur...”

Apoi o apropie el însuși, înainte ca femeia să poată decide dacă să facă tot ce-i ceruse. Era ca și cum ar fi fost lipsită de cunoștință în intervalul acela temporal necesar pentru a se apropia de cadavru, ca și cum clipise din ochi și ajunsese acolo, iar totul mergea foarte, foarte anapoda și ea nu putea opri...

– Noi ne incinerăm morții, zise Mahit și nu știu cui să mulțumească pentru că vorbise în graiul cuvenit.

– Ce obicei interesant! comentă *teixcalaanlitzlim* în gri-închis.

Mahit credea că el făcea parte chiar din Judiciar; aici era, probabil, morga ministerului, chiar dacă bărbatul în roșu devenea, în cazul acela, medicul legist.

Stațiala îi zâmbi, prea larg pentru fața ei și prea necontrolat pentru a lui Yskandr, o expresie care ar fi oripilat orice *teixcalaanlitzlim* senin.

– După aceea, zise ea, căutând vocabularul corect, un pai de care să se agațe prin valurile agitate de adrenalină, mâncăm cenușa ca pe ceva sacru. Primii o consumă copiii și succesorii lui. Dacă a avut așa ceva.

Costumul Gri avu eleganța să pălească și încăpățânarea să repete:

– Ce obicei interesant!

– Voi ce faceți cu ai voștri? Întrebă Mahit.

Se apropie de cadavrul lui Yskandr, ca și cum ar fi plutit. Păru să-și recapete controlul asupra gurii pentru o clipă, dar picioarele îi aparțineau tot lui Yskandr.

– Scuzați-mi întrebarea, adăugă ea. La urma urmelor, eu nu sunt o cetățeană a Imperiului.

Bărbatul în roșu răspunse:

– Uzuală este înhumarea, zise el de parcă ar fi fost o întrebare la care răspundea zilnic. Ambasadoareo, dorești să examinezi corpul?

– Există vreun motiv pentru care ar trebui s-o fac? Întrebă Mahit, însă trăgea deja cearșaful.

Degetele îi erau asudate, lunecoase pe țesătură. Dedesubt, cadavrul era gol, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu toată pielea având aceeași nuanță albăstruie în locurile cele mai translucide. Probabil datorită unui conservant injectabil, care se răspândise prin el. Punctele în care fusese injectat erau izbitor de vizibile, găuri înconjurate de halouri de piele mai alburie și tumescentă – în carotidă și în venele ulnare ale ambelor brațe. O injecție suplimentară fusese făcută la baza degetului mare drept al cadavrului, astfel că forma mâinii era distorsionată. Mahit se trezi privind-o fix, în altul dintre momentele acelea în afara conștiinței de sine – ea se uitase la fața lui, iar acum îi privea încheietura, ca și cum imago-ul trebuia să vadă toate locurile unde fostul lui corp fusese modificat. Chiar dacă stațiala ar fi dorit să revendice cenușa cărnii sale în calitate de succesori al lui – și nu era sigură că ar fi vrut asta –, se gândi că putea fi o idee foarte proastă să ingereze substanțele necunoscute cu care-l umpluse bărbatul în roșu. Trecuseră *trei luni* în care nu putrezise deloc! Simți gust de fiere în gâtleej, imediat după cascada metalică de endorfine. Corpurile trebuiau să se descompună și să fie reciclate.

Însă Imperiul conserva totul, spunea din nou și din nou aceleași povești; de ce să nu fi conservat de asemenea și carnea, în loc s-o cedeze pentru utilizare decentă?

Tânăra atingea încheietura, imago-ul trecea vârful degetului ei peste locul injecției, apoi mai departe, în palmă, urmărind linia unei cicatrice. Carnea avea o textură de cauciuc, de plastic, ceda prea mult și în același timp nu ceda suficient... Yskandr al ei nu căpătase cicatricea aceea încă; Yskandr al ei nu era încă mort... O încercă un alt val de greață amețitoare, periferia câmpului vizual i se contractă ca un iris, scânteind și scăpărând, iar Mahit gândi din nou: *O să prăjim toate circuitele, termină...*

„Nu pot“, zise Yskandr, o negare enormă în interiorul minții ei, o separare pe care o percepu ca pe o scânteie căzută pe sol... apoi el dispăru.

Se lăsă o tăcere ca de mormânt, ba chiar pierise până și senzația că Yskandr privea prin ochii ei. Mahit se simțea lipsită de gravitație, ticsită de endorfine pe care nu le produsese cu vreun scop și oribil de singură. Limba îi era grea. Și simțea gust de aluminu în gură.

Nimic similar nu i se mai întâmplase până atunci.

– Cum a murit? Întrebă și fu uluită că vocea îi era normală, neperturbată, întrebase pur și simplu ca să vorbească în continuare.

Niciun teixcalaanlitzlim nu avea habar de existența imago-ului, niciunul dintre ei nu ar fi putut măcar să-nțeleagă ce anume i se întâmplase.

– S-a înecat cu aer, zise bărbatul în roșu și atinse gâtul cadavrului cu două degete depărtate, într-un gest îndelung practicat. I s-a blocat faringele. E foarte trist, însă fiziologiile non-cetățenilor diferă adesea mult de ale noastre.

– A mâncat ceva la care era alergic? Întrebă Mahit.

Părea absurd. Era amorțită din cauza șocului. Se părea că Yskandr murise de anafilaxie, iar, dacă nu era atentă, ea avea să izbucnească într-un acces isteric de râs.

– Se afla la un dineu și tocmai cu ministrul Științelor Perlă Zece, spuse bărbatul de la Informații.

Acesta părea coborât dintr-un tablou teixcalaanli clasic: trăsături incredibil de simetrice, gură senzuală, frunte mică, nas perfect coroiat, ochi căprui, adânci ca două lacuri.

– Ar fi trebuit să fi văzut newsfeedurile de după aceea, ambasadoare – a fost povestea perfectă pentru tabloide.

– Azalee Doisprezece nu vrea să fie lipsit de respect, rosti Zegras Trei de lângă ușa unde rămăsese. Știrea nu a ieșit din complexul palatului. Ar fi fost necuvenită pentru populația generală.

Mahit trase cearșaful înapoi până la bărbia cadavrului. Inutil. El continua să fie acolo.

– Ar fi fost, de asemenea, necuvenită pentru stații? Întrebă ea. Curierul imperial care a cerut Stației Lsel un nou ambasador în Oraș a fost inutil de vag.

Zegras Trei ridică ușor doar dintr-un umăr.

– Ambasadoare, deși eu sunt *asekreta*, nu toți *asekretim* cunosc toate deciziile Ministerului Informațiilor.

– Ce dorești să facem cu corpul lui? Întrebă bărbatul în roșu.

Mahit ridică privirea spre el; era înalt pentru un teixcalaanlizlim. Ochii lui, un verde iritant de prietenos, se aflau la aproape același nivel cu ai ei. Nu știa ce să facă ea cu un cadavru. Nu incinerase niciodată pe nimeni; era mult prea tânără. Ambii părinți îi trăiau. Și, în plus, când se cuvenea, îl chemai pe managerul funerar, care se ocupa el de toate, preferabil în timp ce o persoană iubită te ținea de mână și deplângea cu tine pierderea reciprocă.

Stațiala știa încă și mai puțin ce să facă exact cu acest cadavru. Nimeni n-avea să plângă pentru Yskandr, nici chiar ea, iar în spațiul teixcalaanli nu existau manageri funerari care să știe ce se cuvenea făcut.

– Deocamdată nimic, reuși ea să spună, apoi înghiți un nod mare care i se pusese în gât, să alunge rămășițele greții. Își simțea degetele ca electrizate, o furnicau înțepător unde atinsese pielea mortului. Desigur, voi lua măsurile necesare după ce mă voi familiariza cu facilitățile existente. Până atunci... nu se va descompune, nu?

– Extrem de lent, răspunse bărbatul în roșu.

– Domnule...

Mahit o privi pe Zegras Trei, căutându-i ajutorul; ea era ofițerul de legătură cu rang de atașat cultural, așa că putea naibii să stabilească o legătură...

– *Explanatl* Pârghie Patru, zise cu promptitudine Zegras Trei. Din Ministerul Științelor.

– Pârghie Patru, continuă Mahit, abandonând în mod deliberat titlul bărbatului – însemna „savant“ într-un sens foarte general, savant-acreditat –, când va fi observabilă descompunerea? Peste alte două luni, poate?

Pârghie Patru surâse îndeajuns încât să-și arate dinții.

– Doi ani, ambasadoareo!

– Excelent, încuviință Mahit. Timpul respectiv va fi suficient.

Pârghie Patru se plecă deasupra triumphiului format de vârful degetelor sale unite, de parcă ar fi primit un ordin. Mahit bănuia că era tolerată. Avea să profite de asta. Trebuia s-o facă. Îi trebuia timp pentru a gândi, dar nu o să aibă parte de el aici, în măruntaiele Judiciarului, cu trei curteni și un *ixplanatl* de la morgă care o așteptau toți să comită o eroare irevocabilă și să sfârșească precum Yskandr.

Trădat de propria fiziologie! După douăzeci de ani de locuit în Oraș, unde mâncase tot ce mâncau și teixcalaanlitzlim. Oare credea asta?

Yskandr, își îndreptă ea gândul spre locul pustiu unde ar fi trebuit să fie imago-ul, *în ce ne-ai băgat înaintea să mori?*

El nu răspunse. Întinzându-se către punctul pustiu, Mahit se simți de parc-ar fi căzut din nou, deși știa că tălpile îi stăteau ferm pe podea.

– Aș dori, i se adresă ea lui Zegras Trei, lent, egal și în limbajul corect, străduindu-se să-și ascundă amețea și spaima, să fiu înregistrată ca Ambasador legal al stațiilor la Teixcalaan și, de asemenea, să-mi văd bagajele.

Dorea să iasă de aici. Cât mai repede posibil.

– Desigur, ambasadoareo! spuse Zegras Trei. *Explanatl!* Azalee Doisprezece. Infograf Douăzeci și Nouă! Ca întotdeauna, compania voastră este o plăcere.

– Ca și a ta, Zegras Trei, zise Azalee Doisprezece. Ocupă-te de ambasadoare!

Zegras Trei ridică din nou dintr-un singur umăr, de parcă nimic din ceea ce spusese ei n-ar fi putut afecta o *asekreta* a Curții Imperiale într-un fel care să conteze. Brusc, lui Mahit îi plăcu de ea și fu conștientă că sentimentul acela era mai degrabă necesitatea disperată de a avea un aliat, nimic mai mult. Stațiala se simțea extrem de singură, fără imago-ul care să-i vorbească. Cu certitudine, el avea să revină dintr-o clipă în alta. După atenuarea șocului. După destrămarea vârfului emoțional. Era bine. Ea se simțea bine. Nici măcar nu mai era amețită.

– Să mergem, atunci? rosti Mahit.